

ימי חסן בק

סוף 1917. המלחמה נמשכת. המצב נעשה יותר ויותר קשה. בהיותך אדם צעיר אתה נחשד תמיד כעריק, עם התעודות ובלעדיהן. כל שוטר יכול לעצרך, וביחוד כשיש סיבה לסחוט ממך כסף. וכך, כל אחד בצאתו מהבית החזיק בכיסו מטבע, לכל מקרה.

כאשר התחילה תקופת ניל"י והרדיפות מצד השלטון על הישוב גברו, ירד מהפרק כל עניין התעודות האוסטריות שעד אז שימשו לנו הגנה כלשהי. בימים ההם החלטתי לעזוב זמנית את מטולה ולרדת לגליל התחתון, חשבתי שבין קהל גדול יותר תהיה אפשרות להסתדר. תחנתי הראשונה היתה כנרת. למרגלות חצר הקבוצה, על שפת הים, הוצבו מספר צריפים, אחד מהם גרו שני חברי קבוצת הרועים, אברמזון ופליישר, מוכרים לי היטב משכנותנו במטולה.

המחסור היה גדול בימים ההם, אבל לא היתה שאלה של הארחה. ההליכה ממקום למקום היתה דבר נפוץ. אתה הולך ברגל מישוב אחד למשנהו נכנס למטבח הפועלי, מתיישב ליד השולחן ואיש לא שואל שאלות. כך גם במשקי הפועלים האחרים לאורך הדרך. ללון בכלל אין ונעיה. בקיץ אתה מתעטף בעבאיה אם יש לך - על הגורן - וישן. ובחורף - באתבן כלשהו. וכך התקבלתי בימחה בצריף הדל של שני החברים שהזכרתי.

באותו לילה, בשעה מאוחרת, הגיעה עגלה וממנה פורק מטען ניכר של רובים וגם ארגז נפט³³ יום כדורים. כל הכבודה הוכנסה לצריף שלנו אל מתחת לאחת המיטות. היה זה נשק, רובים וכדורים, שנרכש על ידי אנשי "השומר" מהבדואים שהיו אוספים אותם בשדות הקרב בדרום. (בעיקר ממתקפת האנגלים על עזה שנכשלה. האנגלים השאירו אחריהם הרבה חללים על ציודם). והנה בערב השני מופיעים כמה בחורים ומספרים שקבוצת חסן בק³⁴ מקיפה את המושבה כנרת ויש להסתלק מהמקום. בעוד חברי המושבה ולא יודעים מה לעשות עם הנשק, הופיע אחד מאנשי הקבוצה עם הוואה להעביר את הנשק לסליק שהוכן בחלקת הירקות של חנה מייזל³⁵ על ד' שדרת הברושים.